

(בדומבאס, ובצפונה של נורבגיה). מענין היה, כמובן, לדעת מה טיבו של אימון זה, המצריך חלק כה ניכר בתקציב-האימונים השנתי. יתכן כי אלה הם מרכזים להכנתם היסודית של מפקדי החיל, ושל החוליות והשלוחות המקצועיות השונות שבתוכן. באם נזכור כי המתנדבים שב"משמר הארץ" (כלומר — רובו המכריע) אינם חייבים אלא 50 שעה של אימון לשנה — נראה, מה גדול צריך להיות חלקו של אימון-הקליעה, לסדר גיו, בזמן הכשרתם הכללי. ויש בדבר כדי לאלף.

קרונור — סכום לא כליכך גדול יחסית, בשים לב לכמות התחמושת הניכרת הנדרשת לאימון יסודי בכלי-נשק אלה; אך יתכן, כי חלק מההוצאה לסעיף זה נכלל, למעשה, בתוך סכומים אחרים. להכשרה בשימוש ברימוני-יד "חיים" הוקצבו 720 אלף קרונור; ובחמרי-נפץ (לחבלות, מיקוש וכיוב"ז) — 300 אלף (דהיינו, אחוז לא-מבוטל כלל וכלל בהוצאה הכללית להכשרת איש-המשמר). עיקרה של יתרת הסכום (שהיא יותר ממיליון קרונור) הוקדש לאימון ב"בתי-הספר המיוחדים" של "משמר-הארץ"

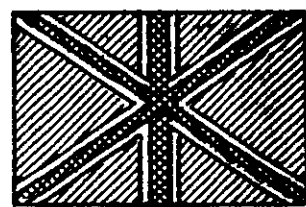
סמכות לממשלה בבריטניה לקריאת הרזרבות לדגל

האיים. ובחודש יוני זה נתקיים בפרלמנט הדיון בהצעה לשנות בענין זה מהסדר הקודם, וליפות את ידי הממשלה, ע"י מיניסטר-ההגנה, לבצע בשעת הצורך, ולפי שיקולה, את קריאתם אל הדגל של הצבא הטריטוריאלי ושל הרזרבות אשר לצבא העומד. תחילה נשמעו בענין זה כמה ספיקות, אך לבסוף — לאחר מתן ההסברות במיוחד ע"י מיניסטר-המלחמה עמנואל שינואל — נתקבלה ההחלטה כמעט ללא-התנגדות.

דבר זה יקנה עתה לבריטניה גם את היכולת לאחוז, במידת ההכרח, בצעדי זהירות מקדמים מסוג זה מבלי לגרום ע"י כך לסנסציה צבורית — שהיא עצמה מגבירה סיכויי התחדדות-יחסים והסתבכות במלחמה — ע"י דיונים פומביים קודמים ופרסום הכרזות.

"זמנים חדשים" —

דהיינו, תנאים איסטרטגיים ואופרטיביים חדשים של הנ"הלת מלחמות, וגורמים חדשים של טכניקה צבאית —

גורמים גם להכרח בסידורים ארגוניים ומדיניים חדשים במסכת הפעלת הצבאות והעברתם ממעמד ימי-שלום למעמד ימי-מלחמה — או למעמד של סכנת מלחמה הנראית חמורה וממשית. בעבר, לא פעלו השיקולים בענין גיוס-מלחמה מהיר-ומוסתר לגבי בריטניה באותה המידה כאשר לגבי מדינות היבשת, עם גבולותיהן הסמוכים והפתוחים אהודדי. ברם הגברת ערכה המכריע של מלחמת-האוויר, יחד עם שורה של שיקולים פוליטיים וטכניים אחרים, הציגו עתה את הבעיה גם בפני מדינת-

ארצות-הברית: "דוקרב אוירי", שלא נתקיים

— כמוהו כ"ברווינג", שנוח להפך לו, לגבי מטוסי-הקרב של האויב. אמנם, חיל-האוויר הכריז כי בגובה של 40 אלף הרגל (כ-11½ ק"מ), שממנו עשוי מפציץ זה לפעול — אין מטוסי-קרב בעולם שיוכל

להתנכל לו. אולם דוברי הצי טענו, כי מטוסי-הקרב המפלטיים שלהם מסוג "באנשי" מסוגלים לטפס לאותו גובה, של 40.000 רגל, תוך 7 דקות — ואז יש להניח כי יוכלו להפיל את ה-B-36. והנה, הציעה ועדת הכוחות-המזויינים אשר לבית-הנבחרים לערוך מבחן-למעשה.

מזכיר ההגנה, ג'ונסון, העביר הצעה זו לדיון

הפולמוס הפנימי ב-

מערכות כוחותיה המזויינים של המדינה כמעט והביא, בקיץ 1949, לידי

התמודדות מזוינת (אם כי ללא שפיכות-דמים) בין כלי-הטיס של אותם שני השירותים-הלוחמים, שהיאבקות ביניהם בעד מעמד, ובעד יזמה אסטרטגית, הנה עזה במיוחד בארצות-הברית: הצי — מזה, וחיל-האוויר — מזה.

לאחר שבמשך חדשים התנהלה "תעמולת-לחש" — ואף הסברה בפרוודורי בתי-הקונגרס — נגד מפציץ-הענק החדש B-36 — הופיעה הצעה לערוך "מלחמת-נסיון". המחלוקת החלה מהטענות, כי B-36